

JOHN GRISHAM
titluri publicate

THRILLER JURIDIC

...Și vreme e ca să ucizi
Firma
Cazul Pelican
Clientul
Camera morții
Omul care aduce ploaia
Juriul
Partenerul
Avocatul străzii
Testamentul
Frăția
Moștenitorii
Maestrul
Ultimul jurat
Mediatorul
Apelul
Asociatul
Mărturisirea
Litigiul
Șantajul
Șirul de platani
Muntele familiei Gray
Avocatul rebel
Informatorul
Negustorul de manuscrise
Barul Rooster

Ziua răzbunării

Îngerii dreptății
Uragan pe insula Camino
Și vine vremea îndurării...
Lista judecătorului
Băieții din Biloxi
Schimb de ostatici

SPORT

Campionul din Arkansas
Calico Joe
Sooley

UMOR

Un altfel de Crăciun
Fotbal și pizza

POVESTIRI

Ford County

NONFICȚIUNE

Nevinovatul

TINERI

Theodore Boone: Puștiul avocat
Theodore Boone: Răpirea
Theodore Boone: Acuzatul
Theodore Boone: Amenințarea

JOHN
GRISHAM

FANTOMELE
DE PE
INSULA CAMINO

Traducere din limba engleză de
CARMEN ARDELEAN

RAO Distribuție

Bd. Regiei 6B, Bloc 2, Et. 4, Sector 6, București, România

www.raobooks.com

www.rao.ro

JOHN GRISHAM

Camino Ghosts

Copyright © 2024 by Belfry Holdings, Inc.

Toate drepturile rezervate

Fantomele de pe Insula Camino

© RAO Distribuție, 2025

Pentru versiunea în limba română

2026

ISBN 978-630-352-117-6

CAPITOLUL ÎNTÂI

PESTE OCEAN

1

N iciunul dintre cei vreo cincizeci de invitați nu purta pantofi. În invitații, aceștia fuseseră excluși explicit. La urma urmelor, era o nuntă pe plajă, iar Mercer Mann, mireasa, voia să simtă nisipul între degetele de la picioare. Ținuta sugerată fusese „șic de plajă“, ceea ce putea însemna ceva în Palm Beach și altceva în Malibu sau, probabil, cu totul altceva în Hamptons. Dar pe insula Camino, asta însemna că totul era valabil. Însă fără pantofi.

Mireasa însăși purta o rochie din pânză albă, cu un decolteu adânc și spatele complet gol; cum ea locuise pe insulă în ultimele două săptămâni, arăta superb, bronzată și cu trupul tonifiat. Uimitoare. Thomas, mirele ei, era la fel de zvelt și de bronzat. Purta un costum din bumbac moale, bleu, nou-nouț, și o cămașă albă apretată, fără cravată. Și, desigur, fără pantofi.

Thomas era, pur și simplu, bucuros să se afle acolo. Erau împreună de trei ani, împărțeau același apartament de doi și, atunci când Mercer s-a plictisit, în cele din urmă, să mai aștepte o cerere în căsătorie, l-a cerut ea, cu trei luni în urmă:

— Ce faci sâmbătă, pe 6 iulie, la ora 19.00?

— Păi, nu știu. Va trebui să verific.

— Spune că nimic.

— Poftim?

— Spune că nu faci nimic.

— Bun, nu fac nimic. De ce?

— Pentru că ne vom căsători pe plajă.

Cum el nu prea era un om al detaliilor, s-a implicat foarte puțin în planificarea nunții. Totuși, chiar dacă ar fi fost orientat spre detalii, nu ar fi contat. Viața cu Mercer era minunată în atât de multe feluri, nu în ultimul rând prin absența responsabilității de a lua decizii. Nicio presiune.

O fată cu o chitară zdrăgănea cântece de dragoste în vreme ce invitații beau șampanie. Era studentă la scriere creativă sub îndrumarea lui Mercer, la Ole Miss, Universitatea Mississippi, și se oferise voluntară pentru ceremonie. Un chelner cu pălărie de pai umplea paharele. Și el era un student susținut de Mercer, deși ea încă nu-l anunțase că ficțiunea lui era mult prea bizară. Dacă ar fi fost o persoană brutală, i-ar fi arătat că are toate șansele să câștige mai mulți bani servind într-un bar, la nunți modeste, decât încercând să scrie romane; dar încă nu fusese titularizată și nici nu avea abilitatea de a descuraja studenții care nu promiteau mare lucru.

Mercer preda deoarece avea nevoie de un salariu. Publicase o colecție de nuvele și două romane. Se gândea să mai scrie unul. Ultimul, *Tessa*, fusese un mare succes de public, iar succesul său convinsese editura Viking Press să-i ofere un contract pentru două cărți. Editorul ei de la Viking aștepta și acum următoarea idee de subiect. La fel și Mercer. Avea ceva bani în bancă, dar nu suficienți cât să se retragă, nici suficienți pentru a-și cumpăra libertatea de a scrie tot timpul fără griji.

Câțiva dintre invitații ei aveau acea libertate. Myra și Leigh, marile doamne din „mafia literară” a insulei, erau împreună de decenii și trăiau din drepturile de autor. Demult, în zilele lor de

glorie, scosese ră pe bandă rulantă o sută de romane de dragoste cu tentă erotică, sub douăsprezece pseudonime. Bob Cobb era un fost pușcăriaș care fusese închis într-o închisoare federală pentru fraude bancare. Scria romane polițiste despre detectivi care se luptă cu crima organizată, având o slăbiciune pentru violența din închisori. Când bea – adică, practic, tot timpul –, pretindea că nu mai avusese o slujbă onestă de douăzeci de ani. Era scriitor! Poate cea mai bogată din grup era Amy Slater, o mamă tânără cu trei copii, care dăduse lovitura cu o serie despre vampiri.

Amy și soțul ei, Dan, folosiseră o parte din bani și construiseră o casă splendidă pe plajă, cam la un kilometru și jumătate de casuța lui Mercer. Când au auzit de nuntă, au insistat să o găzduiască, la fel și recepția.

Ca orice mireasă, Mercer își imagina că va păși pe culoar la brațul tatălui ei. Totuși, el a fost tăiat de pe lista ceremoniei, la fel și culoarul. Domnul Mann era un suflet complicat, care nu își petrecuse niciodată timpul cu soția sau fiicele lui. Când s-a plâns că nunta i-ar putea afecta programul și așa încărcat, Mercer i-a spus că nu-i nicio problemă. Se vor distra mai mult fără el.

Sora ei, Connie, era acolo și puteai pune bază oricând pe ea în dramele de familie. Cele două fiice necioplite ale ei stăteau deja în rândul din spate și se holbau la telefoane. Soțul ei înghițea lacom șampanie. Pe partea mai plăcută, agenta ei literară, Etta Shuttleworth, se afla acolo împreună cu soțul ei, la fel și editorul ei de la Viking care, fără îndoială, voia să prindă un moment potrivit pentru a o întreba despre noul ei roman, a cărui dată-limită de predare fusese cu un an în urmă. Mercer era hotărâtă să nu discute afaceri. Era nunta ei și, dacă editorul devenea prea insistent, era de așteptat ca Etta să intervină. Mai erau acolo trei tinere din confreria de la Universitatea Sewanee, două cu soții lor. A treia tocmai scăpase de un divorț crâncen, despre care Mercer auzise mult prea multe. Toate

trei erau moarte după Thomas, iar Mercer stătea cu ochii pe ele. Faptul că el era cu cinci ani mai tânăr decât mireasa lui îl făcea și mai interesant. Două colege de la Ole Miss supraviețuiseră ultimei tăieri de pe lista de invitați și își petreceau o săptămână pe insulă. Mercer se înțelegea destul de bine cu ele, dar era precaută. Le invitase doar din politețe. Trecea prin al treilea campus în ultimii șase ani și învățase multe despre politica corpului profesoral. Era singura din întreaga istorie a departamentului de engleză de la Ole Miss care ajunsese pe lista celor mai citite cărți cu un roman și, uneori, simțea gelozia celorlalți. O veche amică de la Chapel Hill fusese invitată, dar refuzase invitația. Două prietene din liceu și una de la grădiniță se aflau și ele la nuntă.

Thomas avea o familie mai stabilă. Părinții, frații lui și copilașii acestora umpleau un rând întreg. În spatele lor era o gașcă gălăgioasă de amici de la colegiu, de când studiasse la Grinnell.

Falsul preot era Bruce Cable, proprietar la Bay Books și amant de odinioară al miresei, care a început prin a le cere tuturor să ia loc, strecurându-se mai în față, acolo unde fusese ridicată o arcadă albă. Era acoperită de trandafiri roșii și albi și garoafe, fiind flancată de spalieri pe ambele părți. Dincolo de ea se întindeau vreo treizeci de metri de nisip alb, apoi doar Atlanticul în flux, o vedere splendidă ce se întindea pe kilometri întregi, până acolo unde planeta se arcuia. Africa de Nord se afla la șase mii cinci sute de kilometri distanță, în linie dreaptă.

Fata cu chitara a continuat să cânte până când Mercer și Thomas și-au făcut apariția pe platformă. Au coborât treptele ținându-se de mână și zâmbind pe tot drumul până la arcadă, unde i-a întâmpinat falsul preot.

Pentru Bruce Cable nu era prima nuntă. Din cine știe ce motiv neclar, în Florida îi era permis aproape oricui să își cumpere o

autorizație ieftină de la un funcționar, să devină „oficiant” și să conducă o ceremonie de căsătorie civilă. Bruce nu știuse asta și oricum nu-i păsase câtuși de puțin, până când o veche iubită a dorit să se căsătorească pe insula Camino și a insistat ca Bruce să facă onorurile.

Aceea fusese prima. Nunta lui Mercer era a doua. Se întreba câți officianți se culcaseră cu toate miresele lor. Da, la un moment dat, nu cu mulți ani în urmă, se culcase cu Mercer pe când ea îl spiona, dar asta era o istorie veche. Noelle, soția lui, știa despre asta. Thomas fusese informat. Nimeni nu era supărat. Totul era foarte civilizat.

Clar conștientă de faptul că Bruce avea tendința de a se întinde la vorbă, Mercer scrisese cu grijă jurămintele lor. Surprinzător, Thomas fusese consultat și chiar adăugase câteva cuvinte proprii. Un fost student de la UNC s-a ridicat și a citit un poem, o aiureală impenetrabilă fără rimă care ar fi trebuit să sporească spiritul romantic, dar, în schimb, i-a făcut pe cei prezenți să își întoarcă privirea spre valurile care se spargeau ușor la mal. Bruce a reușit să le atragă iar atenția, rostind scurte biografii ale miresei și mirelui, stârnind câteva râsete. Cântăreața la chitară a putut și ea să cânte, încântând mulțimea cu o versiune impresionantă a piesei *This Will Be (An Everlasting Love)*. Connie a citit un fragment din *Tessa*, vag inspirat de bunica lor. În poveste, Tessa se plimba pe aceeași plajă în fiecare dimineață, căutând ouă de broască-țeastoasă depuse cu o seară înainte. Păzea zona de surf și dunele ca și cum ar fi fost ale ei, iar unii dintre cei prezenți și-o aminteau bine. Era un fragment emoționant despre o persoană care o influențase mult pe mireasă.

Apoi Bruce le-a cerut să își rostească jurămintele care, după opinia sa bine informată, erau puțin cam prolixе – o problemă mereu prezentă în proza lui Mercer și una pe care el era hotărât să o corecteze. Își iubea scriitorii și avea grijă de toți, dar era și un critic dur. Ah, stai, nu era nunta lui.

Au schimbat înele, s-au sărutat și au făcut o reverență către mulțime în postura de soț și soție. Mulțimea s-a ridicat în picioare și a aplaudat. Întreaga ceremonie a durat douăzeci și două de minute.

Fotografiile au durat ceva mai mult, apoi toată lumea a urcat pe platformă și i-a urmat pe Mercer și pe Thomas peste dune, până la piscină, unde îi aștepta mai multă șampanie. Au dansat primul dans pe *My Girl*. DJ-ul a pus apoi alte piese Motown, iar dansul s-a încins. Au trecut aproape zece minute până când primul bețiv, soțul lui Connie, a căzut în piscină.

Cel mai cunoscut furnizor de pe insulă era chef Claude, un cajun adevărat din Louisiana de Sud. El și echipa lui lucrau de zor pe terasă, în vreme ce Noelle supraveghea aranjarea meselor și a florilor. Era de origine franceză și, în probleme de fine dining cu toate garniturile, nu avea egal. Amy a rugat-o să se ocupe de flori, porțelanuri, așezarea invitaților la mese, paharele de cristal și farfuriile, alături de vin, pe care Noelle și Bruce au fost încântați să-l aleagă și să-l comande de la agentul lor. Două mese au fost așezate pe terasă, sub o prelată.

Soarele se pregătea să apună și chef Claude i-a șoptit lui Amy că masa e gata, iar invitații au fost îndreptați spre locurile alocate. Formau un grup zgomotos, de la care răzbăteau râsete și admirația pentru noii miri. După ce a fost servită prima sticlă de Chablis, Bruce, ca de obicei, a cerut să se facă liniște pentru a putea turui despre vin. Apoi au sosit platourile cu stridii care au acoperit complet masa. La al doilea fel de mâncare, creveți cu sos remoulade, au izbucnit urările și lucrurile au început să o ia razna. Fratele lui Thomas a făcut o treabă bună, dar nu era cine știe ce vorbitor. Una dintre colegile din confreria lui Mercer a jucat rolul obligatoriu de domnișoară de onoare plângăcioasă, iar asta a durat mult prea mult. Bruce a reușit să-i taie elanul cu o splendidă urare proprie. Apoi a prezentat următorul vin, un Sancerre rafinat. Problemele au început când cumnatul lui

Mercer, încă ud de la căderea în piscină și beat cam de pe la jumătatea după-amiezii, s-a ridicat în picioare, s-a clătinat și a încercat să spună o poveste amuzantă despre unul dintre foștii iubiți ai lui Mercer. Și-a ales prost momentul. Comentariile lui au fost, din ferire, întrerupte când Connie i-a retezat-o în gura mare:

— Destul, Carl!

Carl a izbucnit în râs și s-a prăbușit pe scaun; au trecut câteva secunde până când și-a dat seama că nimeni altcineva nu considera că e amuzant. Ca să risipească tensiunea, un membru al frăției de la Grinnell a sărit în picioare și a recitat un poem explicit despre masculinitatea lui Thomas. În timp ce citea, s-a servit felul principal, calcan la grătar. Vers după vers, poemul a devenit tot mai deocheat și mai amuzant și, când s-a terminat, toată lumea râdea în hohote.

Amy își făcuse griji în privința zgomotului. Casele erau construite foarte aproape unele de altele de-a lungul plajei, iar sunetul se propaga ușor. Așa că invitase vecinii de pe ambele laturi și îi prezentase lui Mercer cu o săptămână înainte. Aceștia râdeau și beau mai vârtos decât oricine altcineva.

Myra a luat cuvântul și a spus povestea primei întâlniri a ei și a lui Leigh cu Mercer, cu cinci ani înainte, când revenise pe insulă în timpul verii.

— Frumusețea ei era evidentă, șarmul ei era contagios, manierele ei erau impecabile. Dar noi ne-am întrebat: oare poate să scrie? Am sperat, în secret, că nu poate. Cu ultimul ei roman – o capodoperă, după părerea mea –, ea a dovedit lumii că poate, într-adevăr, să spună o poveste frumoasă. De ce au unii tot norocul din lume?

— Zău, Myra, a șoptit Leigh.

Până atunci, majoritatea urărilor și a comentariilor păruseră măsurate și pregătite dinainte. Totuși, după asta, totul a luat-o razna, alimentat de vin. Cina a fost lungă și delicioasă și, când s-a terminat, invitații mai vârstnici au început să plece. Cei mai tineri

s-au întors pe ringul de dans, unde DJ-ul prelua solicitări și dădea volumul mai încet.

Pe la miezul nopții, Bruce i-a găsit pe Mercer și Thomas la marginea piscinei, cu picioarele în apă. A rămas cu ei și le-a spus, din nou, ce nuntă frumoasă au pus la cale.

— Când plecați în Scoția? a întrebat el.

— Măine la ora 14.00, i-a răspuns Mercer. Zburăm de la Jacksonville la Washington, apoi nonstop până la Londra.

Luna de miere însemna două săptămâni în Highlands.

— Poți să treci pe la magazin dimineată? Pregătesc eu cafeaua. Vom avea nevoie.

Thomas a încuviințat, iar Mercer a spus:

— Sigur. Care-i treaba?

Brusc, Bruce a devenit serios. Zâmbind arogant, a privit-o și i-a spus:

— Am povestea, Mercer. Poate cea mai bună pe care am auzit-o vreodată.

2

Librăria Bay Books se deschidea la ora nouă în fiecare duminică dimineată, moment în care Bruce deschidea ușa de la intrare din interior și întâmpina mulțimea obișnuită de clienți. Deși vârstele nu erau întotdeauna clare, el presupusese dintotdeauna că aproximativ jumătate din rezidenții permanenți de pe insula Camino erau pensionari veniți din zone mai friguroase. Cealaltă jumătate provenea din nordul Floridei și sudul Georgiei. Turiștii soseau de peste tot, însă cei mai mulți veneau din sud și de pe Coasta de Est.

În orice caz, existau mulți „nordiști” cărora le era dor de jurnalele lor preferate. Cu ani în urmă, Bruce începuse să aducă edițiile de duminică ale publicațiilor *The New York Times*, *The Washington Post*,

Enquirer, *Tribune*, *Baltimore Sun*, *Pittsburgh Post-Gazette* și *Boston Globe*. Pe lângă ziare, el vindea faimoșii biscuiți glazurați, serviți fierbinți, de la un restaurant de după colț – o delicată disponibilă doar duminica. Pe la ora 9.30, cafeneaua de la etaj și zona de lectură de la parter erau deja ticsite de „yankei” care parcurgeau știrile de acasă. Totul devenise un veritabil ritual, iar mulți dintre clienții fideli nu ratau nicio dimineată de duminică în magazin. Deși femeile erau, desigur, binevenite – Bruce învățase de mult că majoritatea cărților erau cumpărate de ele –, mulțimea de duminică era formată aproape exclusiv din bărbați, iar discuțiile despre politică și sport degenerau adesea în dispute zgomotoase. Fumatul era permis pe terasa exterioară și, de obicei, deasupra Străzii Principale plutea un nor dens de fum de la țigările de foi.

Mercer și Thomas au sosit târziu în acea dimineată; acum erau căsătoriți legal, aveau privirile surprinzător de limpezi și erau deja îmbrăcați pentru călătorie. Bruce i-a invitat în biroul său de la parter, în „Camera Edițiilor Princeps”, unde expunea câteva dintre cele mai valoroase cărți rare pe care le deținea. Proaspeții însurăței erau totuși gata de plecare; marea aventură îi aștepta.

Zâmbind, Mercer i-a spus:

— Ai menționat ceva despre cea mai grozavă poveste scrisă vreodată.

— Da, așa este, a confirmat el. Vă spun pe scurt. Este o poveste adevărată, dar care se poate transforma oricând în ficțiune. Ați auzit de Insula Întunecată, aflată la nord de aici?

— Poate. Nu sunt sigură, a răspuns ea.

— Este nelocuită, nu-i așa? a întrebat Thomas.

— Probabil că da, deși situația nu este clară. Este una dintre cele două insule-barieră dintre Florida și Georgia și nu a fost niciodată dezvoltată turistic. Are aproximativ 4,8 km lungime și 1,6 km lățime, cu plaje absolut neatrinse.

Mercer a încuviințat ușor din cap.

— Ah, da, a spus ea, acum îmi amintesc. Tessa vorbea despre ea cu mulți ani în urmă. Nu cumva se spune că ar fi bântuită sau ceva de genul acesta?

— Cam așa ceva. Cu secole în urmă, pe la 1750, a devenit un refugiu pentru sclavii fugari din Georgia care, fiind condusă pe atunci de britanici, permitea sclavia. Florida se afla sub steag spaniol și, deși sclavia nu era ilegală nici acolo, fugarilor li se permitea să ceară adăpost. Exista de multă vreme un conflict între cele două puteri privind soarta sclavilor care evadau în Florida. Georgia îi voia înapoi, însă spaniolii preferau să-i protejeze, fie și numai pentru a-i irita pe britanici și coloniile lor americane. Prin 1760, o corabie cu sclavi ce se întorcea din Africa de Vest se pregătea să acosteze în Savannah, când o furtună teribilă dinspre nord-est – o „nor’easter“, cum îi spunem azi – i-a schimbat cursul, împingându-l spre sud până când a distrus-o. Era o navă din Virginia, numită *Venus*, și avea la bord circa patru sute de sclavi, înghesuiți ca sardelele. Ei bine, corabia a părăsit Africa cu patru sute de suflete, dar nu toți au supraviețuit traversării; mulți au pierit pe mare. Condițiile de la bord erau inimaginabile, ca să nu spun mai mult. În cele din urmă, epava navei *Venus* a plutit în derivă la vreo doi kilometri de insula Cumberland. Cum sclavii erau încătușați cu lanțuri, aproape toți s-au înecat. Câțiva au reușit totuși să se agațe de resturile navei și au fost aruncați de furtună la țarm, pe „Insula Întunecată“, cum a fost numită ulterior. În 1760, locul nu avea niciun nume. Supraviețuitorii au fost preluați de fugarii din Georgia și, împreună, au pus bazele unei mici comunități. Au trecut de atunci două sute cincizeci de ani; acum, toți au murit sau au plecat, iar insula este pustie.

Bruce a sorbit din cafea, așteptând o reacție din partea lor.

— Interesant, dar eu nu scriu romane istorice, a punctat Mercer.

— Care este elementul-cheie? a întrebat Thomas. Există vreo intrigă?

Bruce a zâmbit și a ales dintr-un raft o carte simplă, subțire, de mărimea unui format de buzunar. Le-a arătat titlul: *Istoria întunecată a Insulei Întunecate*, de Lovely Jackson. Niciunul dintre cei doi nu a întins mâna după volum, fapt care nu l-a deranjat pe Bruce.

— Este o carte publicată în regim propriu de către autoare, care s-a vândut, probabil, în cel mult treizeci de exemplare. A fost scrisă de ultima moștenitoare în viață a Insulei Întunecate – sau cel puțin așa pretinde ea. Lovely Jackson locuiește chiar aici, pe Camino, în apropierea vechilor fabrici de conserve, într-un cartier numit Docuri.

— Știu zona, a spus Mercer.

— Ea susține că s-a născut pe Insula Întunecată în 1940 și că a plecat de acolo împreună cu mama ei pe când avea cincisprezece ani.

— Și cum ai ajuns să o cunoști? a întrebat Mercer curioasă.

— A venit aici prima dată acum câțiva ani, cu o geantă plină de cărți, dorind să-i organizez o lansare cu sesiune de autografe. Așa cum m-ați mai auzit plângându-mă, autorii care își publică singuri lucrările pot scoate din minți orice librar. Sunt extrem de insistenți și au pretenții uriașe. De regulă, încerc să-i evit, dar Lovely chiar mi-a devenit dragă, iar povestea ei este, pur și simplu, fascinantă. Am fost atras de ea imediat. Am organizat lansarea, m-am bazat pe prietenii noștri care ar face orice pentru un pahar de vin gratis și am pus la cale o petrecere reușită. Lovely mi-a rămas recunoscătoare pentru totdeauna.

— Eu încă mai aștept intriga propriu-zisă, a remarcat Thomas, pe un ton ușor sec.

— Iată intriga: în Florida, dezvoltatorii imobiliari pândesc fiecare centimetru pătrat de pământ în căutarea unor plaje încă neexplorate. Au descoperit Insula Întunecată cu ani în urmă, dar exista o mare problemă logistică. Insula este prea mică pentru a justifica costurile imense ale construirii unui pod. Dezvoltatorii nu au reușit să configureze suficiente unități locative, hoteluri, parcuri

acvatice sau magazine de suveniruri pentru a convinge statul să finanțeze infrastructura. Astfel, Insula Întunecată a rămas neatinsă. Însă uraganul Leo a schimbat radical datele problemei. Ochiul furtunii a lovit direct insula, a despicat capătul de nord și a depus tone de nisip, formând un recif uriaș care leagă acum punctul cel mai sudic de un loc numit Portul lui Dick, aflat pe continent. În prezent, inginerii afirmă că un pod ar fi mult mai ieftin de construit. Ca vulturii, dezvoltatorii au început să roiască, bazându-se pe influența aliaților lor din Tallahassee.

— Deci Lovely Jackson reprezintă obstacolul, a dedus Thomas.

— Exact. Ea pretinde că este unicul proprietar de drept.

— Dacă nu mai locuiește acolo, a întrebat Mercer, de ce nu vinde, pur și simplu, terenul dezvoltatorilor?

Bruce a așezat cartea pe un teanc și a băut ultima gură de cafea. A zâmbit și le-a răspuns:

— Pentru că, pentru ea, este pământ sfânt. Strămoșii poporului ei sunt înmormântați acolo. Una dintre stră-străbunicile ei, o femeie pe nume Nalla, s-a aflat la bordul navei *Venus*. Lovely nu vinde sub nicio formă. Punct.

— Și ce contraargumente au dezvoltatorii? a întrebat Thomas.

— Au avocați și sunt deosebit de agresivi. Susțin că nu există documente oficiale care să ateste că Lovely s-ar fi născut pe insulă. Rețineți, ea este singurul martor în viață. Toate celelalte rude au murit de zeci de ani.

— Iar „băieții răi“ au planuri mari, presupun? a adăugat Mercer.

— Glumești? Vorbim de proprietăți de lux, stațiuni și terenuri de golf. Se zvonește chiar că au bătut palma cu tribul Seminole pentru un cazinou. Cel mai apropiat centru de acest tip este la două ore distanță. Dacă nu se intervine, întreaga insulă va fi asfaltată în următorii trei ani.

— Și Lovely nu-și permite să angajeze o echipă de avocați?

— Bineînțeles că nu. Are în jur de optzeci de ani și trăiește dintr-o pensie socială modestă.

— Optzeci de ani? a repetat Mercer. Ești sigur de vârsta ei?

— Nu chiar. Nu există un certificat de naștere sau orice alt act oficial. Dacă îi vei citi cartea – și îți sugerez să o faci neîntârziat –, vei înțelege cât de izolați au trăit acești oameni timp de secole.

— Am deja bagajul plin de cărți, a protestat Mercer.

— Bun, este alegerea ta. Dar permite-mi să te provoc cu un ultim detaliu. Unul dintre motivele pentru care au fost atât de izolați este că Nalla era o vrăjitoare vindecătoare africană, un soi de preoteasă voodoo. Într-un fragment pe care îl vei ține minte multă vreme, se descrie cum ea a aruncat un blestem asupra insulei, menit să o protejeze de orice intrus.

Thomas a dat aprobator din cap:

— Acum chiar că simt miros de intrigă.

— Îți place? a întrebat Bruce.

— Da, îmi place.

— Voi începe să citesc în avion, a promis Mercer.

— Trimite-mi un mesaj din Scoția când termini, a spus Bruce la plecare.

3

Îndată ce avionul a decolat, undeva deasupra Carolinei de Sud, Mercer a scos cartea din sacoșă și a început să studieze coperta. Imaginea nu era rea, cu un drum prăfuit, strâmt, mărginit de stejari uriași și smocuri de barba-moșului ce coborau aproape până la pământ. Copacii deveneau tot mai întunecați, pierzându-se în dreptul titlului: *Istoria întunecată a Insulei Întunecate*. Jos apărea numele autoarei: Lovely Jackson. În interior era o pagină cu titlul, apoi detaliile editoriale. Editorul era o mică firmă pentru autori care își plătesc